

Articolul 17 - Informații puse la dispoziția publicului

În Finlanda, măsurile de protecție menționate în Directiva 2011/99/UE și în Regulamentul (UE) nr. 606/2013 sunt prevăzute în Legea privind ordinele de restricție (898/1998).

Legea prevede impunerea unui ordin de restricție pentru prevenirea săvârșirii unei infracțiuni împotriva vieții, a sănătății, a libertății sau a vieții private și pentru prevenirea amenințării cu privire la săvârșirea unei asemenea infracțiuni sau a oricărui alte tipuri de hărțuire gravă. În cazul în care persoana care se simte amenințată și persoana împotriva căreia se solicită emiterea unui ordin de restricție locuiesc permanent în aceeași reședință, este posibil să se impună un ordin de restricție (*ordin de restricție în cadrul familiei*) pentru a se împiedica săvârșirea unei infracțiuni împotriva vieții, a sănătății sau a libertății sau pentru a se preveni amenințarea cu privire la săvârșirea unei asemenea infracțiuni.

În cazul ordinelor de restricție impuse în Finlanda, se aplică Directiva 2011/99/UE, dacă ordinul de restricție a fost impus ca urmare a unei infracțiuni sau a unei presupuse infracțiuni. În cazul în care ordinul de restricție nu are legătură cu o infracțiune, astfel cum se menționează în directivă, acesta face obiectul Regulamentului (UE) nr. 606/2013.

Astfel cum se precizează în mod detaliat în hotărârea relevantă, persoana care face obiectul unui ordin de restricție nu poate să se întâlnească cu persoana care face obiectul protecției și nu poate să contacteze în alt mod sau să încerce să contacteze această persoană (*ordin de restricție de bază*). De asemenea, este interzis să se urmărească și să se observe persoana aflată sub protecție. Persoana care face obiectul unui ordin de restricție în cadrul familiei trebuie să părăsească reședința în care locuiește în mod permanent împreună cu persoana care face obiectul protecției și nu poate reveni la această reședință. În cazul în care există motive să se creadă că un ordin de restricție de bază este insuficient, ordinul de restricție poate fi extins. În acest caz, ordinul de restricție se aplică și situației în care persoana în cauză se află în vecinătatea reședinței permanente, a reședinței de vacanță sau a locului de muncă al persoanei care face obiectul protecției sau în vecinătatea unui alt loc comparabil indicat separat (*ordin de restricție extins*). Cu toate acestea, ordinul de restricție nu se aplică în cazul contactelor pentru care există un motiv întemeiat și care sunt în mod evident necesare. Este preferabil ca respectivele contacte să fie menționate deja în cuprinsul deciziei cu privire la ordinul de restricție.

Ordinul de restricție nu poate fi impus pentru o perioadă mai mare de un an. Ordinul de restricție în cadrul familiei poate fi impus pentru o perioadă de cel mult trei luni. Ordinul de restricție intră în vigoare în urma hotărârii instanței districtuale de a impune un astfel de ordin. Decizia trebuie să fie respectată indiferent dacă se introduce o cale de atac, cu excepția cazului în care instanța superioară care soluționează cauza se pronunță altfel. Ordinul de restricție poate fi reînnoit. În caz de reînnoire, ordinul de restricție poate fi impus pentru o perioadă de cel mult doi ani. Ordinul de restricție în cadrul familiei poate fi reînnoit pentru cel mult trei luni.

Impunerea unui ordin de restricție poate fi solicitată de orice persoană care are un motiv întemeiat să se simtă amenințată sau hărțuită de o altă persoană. Cererea poate fi formulată, de asemenea, de un organ de urmărire penală, de poliție sau de o autoritate de protecție socială. Cererea se poate face verbal sau în scris, utilizând un formular specific.

Cauzele privind ordinele de restricție sunt soluționate de instanța districtuală. Instanța competentă este instanța districtuală de la locul reședinței persoanei care trebuie protejată sau de la locul în care se va aplica în principal ordinul de restricție. În cazul în care persoana împotriva căreia se solicită un ordin de restricție este suspectată de săvârșirea unei infracțiuni care poate prezenta relevanță atunci când se soluționează cauza referitoare la ordinul de restricție, instanța penală competentă va fi competentă și în ceea ce privește ordinul de restricție.

În măsura în care acest lucru este necesar, dispozițiile de procedură penală se aplică și în cazul audierii în instanță a unei cauze privind un ordin de restricție. În jurisprudența finlandeză, ordinul de restricție este impus aproape fără excepție ca măsură independentă, în mod separat de audierea unei cauze penale, cu toate că, în conformitate cu legea, acesta poate fi analizat și în cadrul procedurii penale.

Ordinul de restricție poate fi impus în cazul în care există motive întemeiate să se presupună că persoana împotriva căreia se solicită ordinul va săvârși o infracțiune împotriva vieții, a sănătății, a libertății sau a vieții private a persoanei care se simte amenințată sau va hărțui altfel, în mod grav, această persoană. Ordinul de restricție în cadrul familiei poate fi impus în cazul în care este probabil ca, având în vedere amenințările sale și orice alte infracțiuni sau comportamente anterioare, persoana împotriva căreia se solicită ordinul de restricție să săvârșască o infracțiune împotriva vieții, a sănătății sau a libertății persoanei care se simte amenințată, iar impunerea unui ordin de restricție nu este nerezonabilă, date fiind gravitatea infracțiunii iminente, situația persoanelor care locuiesc în aceeași gospodărie și alte fapte prezentate în cauză.

Atunci când se evaluează condițiile prealabile pentru instituirea unui ordin de restricție, trebuie să se acorde atenție situației persoanelor implicate, naturii oricărei infracțiuni sau hărțuirii anterioare și aspectului dacă acestea au avut caracter repetitiv, precum și probabilității ca persoana împotriva căreia se solicită ordinul de restricție să continue hărțuirea sau să comită o infracțiune împotriva persoanei care se simte amenințată.

De asemenea, poate fi impus un ordin de restricție temporar. Impunerea ordinului de restricție temporar este decisă de un funcționar cu competență de arestare sau de către o instanță judecătorească. Funcționarul cu competență de arestare trebuie să transmită decizia sa, fără întârziere și cel târziu în termen de trei zile, spre analiza instanței districtuale competente.

În principiu, părțile sunt răspunzătoare pentru cheltuielile care decurg din examinarea unei cauze referitoare la un ordin de restricție. Cu toate acestea, în cazul în care există motive bine întemeiate în acest sens, instanța poate obliga o parte să plătească integral sau parțial cheltuielile de judecată rezonabile ale părții adverse. Nu se percep taxe de timbru.

Părțile au dreptul de a apela la un avocat și au de asemenea dreptul la asistență juridică gratuită dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în Legea privind asistența juridică (257/2002).

Instanța trebuie să introducă imediat în sistemul informatic al poliției hotărârea prin care impune, anulează sau modifică un ordin de restricție.

Hotărârea este notificată, de asemenea, solicitantului, persoanei care urmează să fie protejată prin ordinul de restricție și persoanei împotriva căreia a fost solicitat ordinul de restricție. Hotărârea trebuie să fie notificată sau comunicată în mod verificabil persoanei împotriva căreia a fost impus ordinul de restricție, cu excepția cazului în care aceasta a fost declarată sau pronunțată în prezența persoanei în cauză.

Executarea ordinelor de restricție este supravegheată de poliție.

Nerespectarea ordinelor de restricție se pedepsește în temeiul capitolului 16 secțiunea 9a din Codul penal (39/1889).

Articolul 18 litera (a)(i) - autoritățile care sunt competente să dispună măsuri de protecție și să elibereze certificate în conformitate cu articolul 5**Autoritățile competente să dispună măsuri de protecție**

Instanțele generale (instanțele districtuale, instanțele de control jurisdicțional și Curtea Supremă)

Autoritățile competente să elibereze certificate în conformitate cu articolul 5

Instanțele generale (instanțele districtuale, instanțele de control jurisdicțional și Curtea Supremă)

Certificatul este eliberat de instanța care a impus un ordin de restricție ce intră în domeniul de aplicare al regulamentului și care este menționat în Legea privind ordinele de restricție (898/1998).

Certificatul se eliberează în conformitate cu articolele 5-7 din regulament. Certificatul este notificat persoanei care reprezintă amenințarea, în conformitate cu articolul 8 din regulament și cu secțiunea 5 din Legea (227/2015) de punere în aplicare a Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului privind recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție în materie civilă.

<https://oikeus.fi/tuomioistuimet/fi/index.html>

Articolul 18 litera (a)(ii) - autoritățile în fața cărora urmează să fie invocată o măsură de protecție dispusă în alt stat membru și/sau care sunt competente să execute o astfel de măsură

Instanța districtuală din Helsinki.

Date de contact: <http://www.oikeus.fi/karajaoikeudet/helsinginkarajaoikeus/fi/index.html>

O măsură de protecție impusă în alt stat membru este recunoscută în Finlanda, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din regulament, fără o procedură separată, astfel cum se prevede în secțiunea 4 din Legea (227/2015) de punere în aplicare a Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului privind recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție în materie civilă. O astfel de măsură de protecție este înscrisă în registrul menționat în secțiunea 15 din Legea privind ordinele de restricție (898/1998) în același mod în care este înscris un ordin de restricție impus în Finlanda.

Articolul 18 litera (a)(iii) - autoritățile care sunt competente să efectueze ajustarea măsurii de protecție în conformitate cu articolul 11 alineatul (1)

Instanța districtuală din Helsinki.

Date de contact: <http://www.oikeus.fi/karajaoikeudet/helsinginkarajaoikeus/fi/index.html>

Ajustarea unei măsuri de protecție se efectuează astfel cum se precizează la articolul 11 din regulament, în conformitate cu procedura scrisă menționată în secțiunea 3 din Legea (227/2015) de punere în aplicare a Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului privind recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție în materie civilă.

Articolul 18 litera (a)(iv) - instanțele la care trebuie să fie depusă cererea de refuzare a recunoașterii și, după caz, a executării, în conformitate cu articolul 13

Instanța districtuală din Helsinki.

Date de contact: <http://www.oikeus.fi/karajaoikeudet/helsinginkarajaoikeus/fi/index.html>

Recunoașterea sau executarea hotărârii este refuzată în temeiul articolului 13 din regulament, în conformitate cu procedura scrisă menționată în secțiunea 3 din Legea (227/2015) de punere în aplicare a Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului privind recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție în materie civilă.

Articolul 18 litera (b) - limba sau limbile acceptate pentru traduceri, astfel cum se menționează la articolul 16 alineatul (1)

Limbile acceptate sunt limbile finlandeză, suedeză și engleză. De asemenea, se poate accepta un certificat eliberat într-o altă limbă, cu condiția să nu existe un alt obstacol în calea acceptării sale.

Ultima actualizare: 16/08/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.